

[Inger Stilling Pedersen]

ske endda, som vi har set det i enkelttilfælde, mister livet, fordi forældrene er i en tilstand, hvor de måske ikke ved, hvad de gør. Og så får de samme myndigheder på puklen, fordi de ikke har grebet ind.

Det, vi skal være varsomme over for, er den måde, man griber ind på, fordi man måske synes, at forældrene ikke er så egnede, at moderen måske ikke er så klog, som hun skulle være, eller at de måske ikke har den rigtige indstilling. Der kan være mange ting. Vi skal være på vagt over for, at man ikke fjerner børn af sådanne årsager. Det tror jeg også man er mere og mere. Jeg tror, at den holdningsændring, der er på vej og har været det de senere år, vil bevirke, at i de sager, vi får, må vi sige, det var nødvendigt.

Men vi er også nødt til at huske på, at børn og forældre altid hører sammen. Barnet har altid et tilhørsforhold til sine biologiske forældre. Det kan godt være, det i en periode er svækket, men senere, når det bliver voksen, vil det søge tilbage til sine rødder for at vide, hvor det kommer fra, og hvor det hører til.

Derfor tror jeg, det er uhyre vigtigt, at barnet, selv om det bliver nødvendigt at fjerne det en tid, bevarer kontakten til forældrene, at der ikke bliver oparbejdet et modsætningsforhold til forældrene, men at barnet alt efter sin alder lærer at forstå, så vidt det nu kan skønne det, hvorfor det nu var nødvendigt, at det ikke kunne være hjemme en tid.

Jeg tror, at hvis man virkelig bruger ressourcerne omkring den måde, man fjerner på, og de vilkår, man fjerner på, så kunne mange misforståelser og mange problemer være løst. Det kan ikke være meningen, at man for bestandig siger til nogle forældre: Nu har vi fjernet jeres barn, og så er der ikke længere noget håb for jer. Jeg tror, at det samarbejde er uhyre vigtigt. Hvis ikke vi sætter barnet i centrum her, så får vi nogle problemer, og det viser sig senere hen i tilværelsen.

Så er spørgsmålet, hvor vi skal bruge ressourcerne. Efter Kristeligt Folkepartis mening skal de bruges på familien. Vi kan så diskutere, om daginstitutioner skal være gratis og dit og dat, og om man skal have det ene eller det andet. Vi skal have det supplement af daginstitutioner, der er nødvendigt i tilfælde, hvor forældrene måske ikke magter at have deres børn hjemme hele dagen, hvor måske en kombination kan

gøre, at de kan være hjemme. Derfor er det ikke et enten-eller, men et både-og.

Endelig en anden ting: Hvor skal børnene så anbringes? Vi lægger uhyre megen vægt på familiepleje. Det kan godt være, at man en tid skal på en institution. Der kan godt være ting, der skal rettes og klares, men en institution må aldrig blive et varigt opholdssted for et barn eller en ung. Det kan af mange forskellige grunde være det en tid, men ellers skal dagligdagen leves under familiemæssige forhold, dog samtidig med god kontakt til de biologiske forældre.

Fru Kirsten Lee var meget inde på alkoholproblemer. Jeg synes, at vi i Folketinget viser meget lidt vilje til at gøre noget ved dem. Man kan ikke rigtig lide at gribe ind i den personlige frihed.

Det er også rigtigt, at tvang ingen problemer løser, men man kan på mange måder være med til at forebygge. Det er ganske givet, at i det øjeblik vi får færre alkoholproblemer, får vi også færre problemer i familierne og mindre kriminalitet, men det kræver viljen til at se, at der er et problem. Det er de svage, der betaler prisen. De stærke mennesker kan altid klare sig, både når det gælder det ene og det andet, men de svage betaler prisen for vores andres – skal vi sige – frisind og tro på, at alting kan klares. Vi er nødt til at have en beskyttelse af de svage. Vi andre, der er stærke, kunne måske gå foran og vise vej og måske være lidt tilbageholdende bl.a. med udskænkning af alkoholiske drikke til folk, der har problemer, hvor vi måske nu tværtimod går den anden vej.

Men jeg vil gerne igen sige tak både til Socialdemokratiet og ministeren for de ting, vi har fået lagt frem i dag, og for muligheden for at diskutere dem. Så må vi håbe på, at et enigt Folketing virkelig kan få gjort noget ved dem til gavn for børnene, familierne og samfundet.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men blot kommentere et par enkelte ting, som har været draget frem.

Socialdemokratiets ordfører, hr. Qvist Jørgensen, bad mig tage initiativ til en høring om disse problemer, og jeg forstod, at man ønskede, at det skulle være næste efterår. Jeg vil godt love, at vi kan få en konference eller høring. Tidspunktet er jeg lidt mere usikker på, og det vil jeg forbeholde mig ret til at vende tilbage til